

HELA VÄGEN HEM

Lassbo Förlag

www.lassboforlag.se

ISBN 978-91-985981-5-5

©Leah Allén 2020

www.leah.se

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Grafisk form: Gabriella Brantdahl

www.gabriellabrantdahl.se

Omslagsillustration: efter foto av Lena Palmér.

Tryck: ScandBook, 2020

www.scandbook.com

HELA
vägen hem

Leah Allén

Mitt varma tack

När Leah vaknar på morgonen, sträcker hon på sig och vickar på tårna. Det är varmt under täcket och hon är törstig. Hon går upp och sätter på vattnet i kökskranen, låter det rinna för att få det riktigt kallt. Njuter av att låta det iskalla vattnet skvala över handlederna, sköljer sitt ansikte och plockar ner en ölsejdel från hyllan som hon fyller och sveper i ett enda drag. Vätskan rinner nerför halsen. Hon tänker att det är lika bra att ta en dusch.

Det som håller på att hända inom henne är någonting obönhörligt. Någonting som inte går att hejda. Med en målmedvetenhet bortom allt vi känner, håller en kraft på att bryta fram. En ostoppar framåtrörelse som spränger genom kroppen – så som hon känner den.

Hon ligger i sin säng och vrider sig. Än hit, än dit. Men det är inget som hon själv orsakar. Det sker, helt enkelt. Märkliga rörelser och ryckningar, medan någonting föds inom henne. Eller genom henne. Eller fram genom denna kropp, som hon besitter. Det är suggestivt. Och hennes enda uppgift är att hålla fokus. Hålla ihop sitt förstånd, så att hon inte tappar det.

Som barn lämnade hon ofta kroppen. På kvällar och nätter var hon ute och färdades. Oftast flög hon omkring i rymden. Det var hennes hemvist. Där kände hon igen sig själv.

Från senare delen av sin uppväxt kan hon inte minnas att hon var utomkroppslig. Det var mer som om hon var instängd i kroppen.

Hon var en helt vanlig tonåring, väluppfostrad, plikttrogen – och mycket blyg. Men sen började smärtorna pocka på. Efter en olycka, som manipulerade hennes ryggrad, blev ingenting sig likt. Men de febriga perioder som följde verkade ändå ha en helt annan grund. Hon svettade sig igenom årtal av inre processer som tog sig ut-

tryck genom kroppsliga, emotionella och mentala utmaningar. De punkterade allt som inte var sant. Det var hisnande och makabert på samma gång. Fascinerande att genomleva. Och ändå. Så förtvivlat mycket smärta.

När hon står i duschen kommer plötsligt någon som dog för längesen. Hon blir överrumplad av styrkan i hans själsliga närvaro. Ändå har hon börjat bli ganska van nu, vid interaktioner med de mest skiftande väsen. Men samtidigt är det alltid lika intensivt fascinerande varje gång det sker. ”Jag kommer till dig som en far”, säger han och kärleken flödar som en samlad sötma genom henne. Hon upplever hur auran mättas med smäktande toner av violett och indigo. Koboltblått och milt rosa. Ljuv musik uppstår. Hon har länge känt en samhörighet med honom. Som om de är lika på något sätt. Men vad kan detta, som han säger, ändå betyda? Är han hennes pappa? Men hon har ju redan en pappa. Hon övar på att skilja på betydelsen av inre budskap – och tolkningen vi så ofta gör utifrån vår mänskliga förståelse av livet. Han kommer till henne som en fadersgestalt. ”Är det allt?”

Hon åker till några närbesläktade och ställer frågan om honom. Finns det någon förklaring till att hon reagerar så starkt på denne man? Varför kommer han till henne från andra sidan med sådan kärlek? Hon känner sig driven av en vansinnig kraft – att hon måste få veta. Men nej. Ingen har några svar som de är beredda att dela med henne. Men somliga reagerar väldigt konstigt när hon frågar, det noterar hon. Till och med skriker av ren hysteri så det ekar i grannskapet. Hon förstår att hon nuddar vid ett känsligt ämne. Men sen riktas bara beskyllningar mot henne. Hon får höra att hon inte är att lita på. Att hon inbillar sig.

Hon går.

Den lilla Eivor dansar. Hon är tre år och hon dansar i ljuset. Ingenting annat finns. Ljus, glädje, pulsation i hjärtats rum. Hon snurrar. Runt, runt. Hon är den naturliga mittpunkten i rummet, i universum. Allas blickar riktas mot henne. Hon snurrar i ljuset. Glädjen rinner i rännilar. Hennes upplevelse är total.

Den gula, virkade klänningen har små, fina mönsterhål. Den ljusblonda luggen, tvärklippt. På silverarmbandet glänsar en ny berlock. Det är kalas.

Sen blir allting svart.

Det tar 48 år innan hon minns.

Leah sitter på ett kafé på Vasagatan. Frukost ute är en lyx man kan unna sig ibland när man bor mitt i stan. Hon öppnar en tidning. Läser om religionskrig, självmordsstatistik, övertidsersättning, världsrekord, risodlingar och fredsmarscher.

Någon knackar på fönstret. Leah skiner upp. En vän står utanför och ler med hela kroppen. Det är en av hennes andligt intresserade vänner. ”Vad kul!” De har ofta spännande samtal. Siri svävar in genom dörren. ”Halloj, vad roligt att se dig! Ska du sitta kvar en stund? Tog du mörka eller ljusa scones? Är sylten god? Jag ska fråga om de har ägg.” Hon fladdrar vidare genom lokalen. Leah skrattar och skakar på huvudet. Hon är underbar, Siri. Så full av liv. En skön spegel i världen.

”Hur har du det?” frågar Siri, när hon slår sig ner vid barbordet. Leah makar på sin väska och sin iPod och gör plats. ”Vad lyssnar du på?” ”Åh, det är en skiva jag fått av Indra. Den svarar verkligen an mot min längtan. Den är underbar!” ”Du och din musik! Jag slår vad om att du kommer att bli rik på det där en dag, ditt sätt att tajma musik med den inre rytmen. Du e grym!” ”Ha ha! Hur tänker du nu? Vad menar du att jag skulle kunna göra?” ”Den som lever får se”, myser Siri och blinkar med ena ögat. ”Den som lever får se. Vad har du gjort i helgen, förresten?”

Leah släntrar hemåt. Efter frukosten, som drog sig långt in på mid-dan med svindlande samtal och sköna skratt, tog hon den dagliga promenaden i parken.

”Tänk om Siri har rätt. Tänk om jag skulle kunna göra någonting underbart av allt det här som kommer ut genom mig.”

På kvällen ligger hon och slötittar på ett naturprogram. Hennes puls ökar och hon förstår att det är en process som vill igenom. ”Ja, ja, men jag vill se färdigt programmet först.” Hon ler åt sig själv. Det är första gången hon trotsar kraften och ber om några minuters respit.

Under alla år har hon bara låtit det komma när det kommer. Utan att tveka, tänka eller klaga har hon låtit det ske. I biosalonger, i tågkupéer, hemma hos vänner, på släktmiddagar, i bilen, på jobbet. Överallt. Det har fått gå först i alla väder. Impulsen att följa. Hon har alltid funnit något litet gömsle hon kunnat dra sig tillbaka till, ett förråd, en toa eller städgarderob. Men plötsligt säger hon nej. ”Nej, det får vänta”, säger hon. Hon överraskar sig själv. Och det är då hon upptäcker att hon kan vara med och styra det här. För när hon stänger av teven senare, och lägger sig ner och välkomnar, så kommer processen. Som om tiden inte finns. Eller dröjer kvar, tills hon svarar.

Hon blundar. Andningen förändras. Hon ser sig själv som ett barn. Hon vet att det är det vi kallar för vårt inre barn. Detta har hon arbetat med så mycket. Att ta kontakt med sitt inre barn och ta emot sig själv i olika åldrar. Att vagga det inre barnet, att krama det, leka med det, lyssna på det, bekräfta det och på så vis öka känslan av trygghet, lugn och tillit inom sig själv. Igen och igen har hon gjort detta. Om och om igen. Under flera år. Nu plötsligt färgas det inre barnet i guld – och uppstiger. Hon blir minst sagt förvånad. Detta har hon aldrig hört talas om. Att det inre barnet kan uppstå. ”Jag måste ha helat det”, tänker hon, och känner ödmjukheten välla fram. ”Herregud, jag måste ha helat mitt inre barn. Hur är det möjligt?”

Hon längtar efter att prata med någon. Men vem ska hon vända sig till? Hon sätter sig i korgstolen och pratar högt ut i rummet. Det finns ingen annan där, men hon tröstar sig med att tänka sig att hennes själs älskade – som hon tror finns därute någonstans – ändå hör henne på något sätt.

Detta blir hennes sätt att smälta det som sker. Att sätta ord på det. Att uttala det högt. Hon redogör för hela processen. Hon känner sig som en fluglort i universum inför de omvälvande upplevelser hon genomgår. Hon ställer frågor. Rakt ut i rummet. Och då kommer det svar. Inifrån. I ögonblicket. Eller så småningom. Många upplevelser berättar hon om och om igen. För att ge sig själv chans att smälta,

förstå, komma ikapp, komma vidare. ”Det är ett synnerligen märkligt liv jag lever”, tänker hon. ”Processer, promenader och monologer. Kramper, smärtor, ångest, visioner, insikter. När ska detta ta slut? Ska det vara så här, i resten av mitt liv?”

Det blir kaos. Eivor lämnar kroppen och slutar andas. Det blir mörkt, svart och skrämmande. Hon vill bara dö. För hon är redan som död. Helvetet har börjat.

Det hade börjat för flera år sen. Efter den svåra olyckan i tonåren, med efterföljande floder av smärta, sökte Leah andra vägar än de medicinska. Av välutbildade auktoriteter fick hon veta att inget fanns att göra. Hon fick rekommendationer om potatis och kokt fisk, smärtstillande mediciner och blev hemskickad från sjukhusen. Detta skulle hon få lära sig att leva med. Och det fick hon. Gissa om hon fick lära sig att leva med det. Hon trampade nya stigar och visste ingenting. Som en blind sökte hon sig fram i främmande marker. Som en annan ras. På en annan planet. I ett annat årtusende. Ingen hade hon att fråga. Hon hade bara sig själv.

Så fort hon insåg att det fanns någonting inom henne som ville ut, så började hon släppa fram det. Och vilket gensvar hon fick. Det bara välldes fram. Det var som en förvandlingscentrifug. Man stoppar in sig själv. Och ut kommer – man själv – fast i en uppdaterad version. Ja fy fan, vilken resa. Hon skulle aldrig vilja vara utan den.

Eivor befinner sig i helvetets centrum. Här är det kallt och tomt, hett och överfullt med gastkramande känslor. Hon springer hela tiden, åt alla håll. Försöker hitta ut, men det verkar inte finnas någon utgång. Hon blir utpumpad av allt springande. När ska hon få vila? När ska hon få komma till ro? Inom henne är det fullt kaos. Emotioner stormar hit och dit i tjocka skikt, böljar fram i ett slags slow motion-rörelse, som klibbig dimma, som rivande orkan. Det är hyperdränerande. Men hon vet inte varför. Hon minns inte. Hon har tryckt ner minnet av det som skedde. Hon har ingen kontakt längre, med sig själv. Hon vet inte ens att någonting har skett. Hon lämnade kroppen med en gång och nu hänger hon där, liksom utanför, fast med allt det mörka närvarande. En bottenlös skräck, ett förtvivlans skri ekar i det inre. Skuggestalter som hasar genom hennes medvetande och i rummen där hon går. Hon bara anar dem, anar deras fasoner som blir ett med hennes. Fasa. Världen ter sig mer och mer grotesk. En pågående inre smärta som skär som eld. Galenskap, fast allt ser normalt ut på utsidan. Än så länge. Hur länge ska hon orka? Varför tar det inte slut? Människor runt omkring henne talar om för henne att middagen är klar. Att hon måste äta. Att nu är det dags att sova. Hon kan inte fatta att det är sant, att världen pågår som vanligt. Trots att hon inte vill mer. Hon vill helt enkelt inte. Hon vill bara försvinna. Slippa. Utplånas.

Hon blir en betraktare. Någon som står vid sidan av.

Hej!

Det här är en hisnande berättelse om livet, som jag själv aldrig hade trott på om du hade frågat mig för några år sen.

Från början handlade det om att bli fri från smärta, men snart kastades jag in i ett storstilat äventyr genom medvetandets vindlande korridorer. Jag gav mig ut på okända stigar och sökte mig fram på gehör. En vidunderlig resa tog sin början som ledde mig över världen och genom interdimensionella gallerier. Jag ville själv erfara för att förstå. Och jag gav mig inte, oavsett vad.

Är livet en rebus som går att lösa? Finns det en helande väg? Vad händer om jag på allvar följer min intuition? Vad handlar livet om? Vem har instruktionsboken?

Steg för steg följde jag den häpnadsväckande intrig som visade sig gå rakt igenom mitt eget hjärta. Och jag hade aldrig kunnat drömma om vad som skulle visa sig!

Vägen ligger öppen för oss alla,

Lassbo Förlag

FÖR BERÄTTELSEN I DIG

9 789198 4598155